

IN DE WACHT

Lotte

Auteur:Lotte

Coverdesign: Bourgeois

ISBN: 9789402160796

© Lotte

Voorwoord

Ik vraag niet veel.

Sommigen zeggen dat alles een vraag om aandacht is.

Maar waarom zou je om aandacht vragen als je die zo kunt krijgen.

Wellicht vraag ik in werkelijkheid teveel aan de verkeerde mensen omdat deze mensen echt te weinig weten.

mijn vraag?

“Help”

INHOUD

WAT IS EEN STUIVER WAARD.	6
DE GRENS BEREIKT	11
OVER DE GRENS	15
ONZICHTBAAR.....	18
BITTERE PIL	23
VAN DE WAL IN DE DAKGOOT	29
EEN HANDJE HELPEN	35
HET VERLOREN SCHAAP.....	42
DE ZWIJGER.....	46
DE ROEDEL	51
DE KENNISMAKING	56
NOOIT MEER NORMAAL	61
ZELF DIAGNOSE.....	67
DRUGS EN ROCK & ROLL.....	72
MOB-AH	77
NU	82

WAT IS EEN STUIVER WAARD.

Het moment dat ik achter op zijn brommer stapte wist ik dat ik iets deed wat niet mocht.

Dat het mijn hele leven zou veranderen had ik met mijn 13 levensjaren nooit kunnen vermoeden.

Een ritje op zijn brommer was ik hem verschuldigd omdat hij een stuiver had gegeven de vorige avond in de snackbar.

Mijn ouders moesten even weg en mijn broer zou met een half uurtje thuis zijn.

Zolang kon ik toch wel even alleen zijn, thuisblijven, kijk maar lekker even tv geen kattenkwaad uithalen.

Ja dat kon ik wel.

Eenmaal de deur uit ging ik op zoek naar snoepgoed.

Er moest toch wel iets van dropjes in huis zijn, even kijken waar mamma dat had verstopt.

Na boven beneden en in de kelder gekeken te hebben was ik hevig teleurgesteld, geen drop te vinden.

Hoe kan dat nou, ik wist ze altijd te vinden.

Maar wel 1 gulden en twee duppies.

Daarvan kon ik bij de snackbar een zakje dropstaafjes van Venco halen.

Als ik hard fietste was ik op tijd weer terug.

Bij de dichtstbijzijnde snackbar aangekomen was die dicht, ja zondagavond.

Daar had ik even niet aan gedacht.

Maar achter in het dorp was er één die zich niks van de zondag aantrok.

Die was altijd wel gewoon open.

We kwamen daar nooit want er zat altijd asociaal volk volgens mijn vader.

Nou vind mijn vader dat al snel dus zou best meevallen.

Hard fietsen dan was ik op tijd weer terug.

Daar stonden ze dan, de dropjes in een rekje links op de toonbank.

Gelukkig.

Maar met afrekenen zei de dikke meneer in een vies wit shirt, dat is dan 1 gulden vijftwintig.

Wat nou ik had maar 1 twintig bij me.

Aan een tafeltje zaten een viertal grote jongens al steeds te lachen en dingen te roepen die ik niet echt snapte dus ik probeerde ze te negeren.

Toen stond er een jongen op en zei tegen de dikke man; Ah joh, geef haar dat zakje toch mee, anders heb je hier een stuiver van me.

Aan mij vroeg hij, wil je een stuiver van me?

Geef je morgen maar terug kleintje, hier morgen middag weer zijn wel doen hé.

Volgens mij mag jij helemaal niet meer zo laat over straat ik kan je thuisbrengen, ik weet waar je woont.

Ondertussen had hij de stuiver al gegeven en mij het begeerde zakje drop in de handen gedrukt.

Ik stamelde, nee niet thuis brengen mijn broer is misschien al thuis en ik mocht niet weg van pappa en mamma, ik kom morgen de stuiver wel brengen ik ben om vier uur hier dan ben ik uit school.

Gauw ging ik de snackbar uit en hoorde alleen nog het lachen en joelen van de andere jongens.

Mijn broer was nog niet thuis, gelukkig dat had ik gered.

En nu reden we dan richting het bos.

De spoorlijn over, links het bospad in, langs het huis van de dokter en steeds verder en dieper het bos in.

Wat moest ik doen ik werd toch wel bang.

Ik had hem zijn stuiver gegeven maar hij wou laten zien hoe hard zijn brommer reed, of ik al wel eens achter op een echte brommer had gezeten.

Ik hoefde nergens bang voor te zijn, het was hartstikke leuk, gewoon een klein rondje voor de gein.

Of moest ik weer naar huis, zat mijn moeder te wachten?

Nee, had ik gezegd die is nog op haar werk.

Waarom zei ik dat? Nu kon ik niets meer verzinnen waarom ik direct naar huis moest.

Ik wist dat ik niet met jongens mocht omgaan, zeker niet zo'n grote jongen, toch was ik giechelig, achter op een brommer was best spannend.

Toen stopte hij en stapte af ik moest even wachten hij moest plassen.

Hij liep een stukje het bos in en ik zag hem even niet meer.

Ik dacht dat hij mij had laten staan maar dat zou hij niet doen want zijn brommer stond er ook nog.

Waar bleef die nou?

Toen riep hij mij, kom eens kijken dit moet je zien, kom dan hier, kom kijken!

Eh ja, geen idee wat hij zag maar we stonden in een bos, zou vast iets moois zijn.

Misschien een konijn of nog mooier een ree, ik ging gauw naar hem toe.

Achter de struik zag ik alleen bos en een stuk van de spoorlijn, verder niks.

Nog drong het niet tot me door dat hij wat anders wilde.

Hij begon me te zoenen, ik probeerde los te komen uit zijn greep.

Zijn broek was los en hij schuurde hard tegen me aan.

Hij was zoveel groter en sterker.

Ik zei niet doen, ik heb nog nooit gezoend, dat leek hem alleen maar meer op te winden.

Mijn rok was nou ook niet echt een belemmering meer, hij trok niet eens mijn broekje uit maar rekte het uit naar de zijkant.

Hij spuugde op zijn hand en smeerde me in.

Nee, nee, nee dat wilde ik niet, hij drukte zijn nog natte bespuugde hand op mijn mond.

Ik kreeg haast geen adem meer, zijn hand was zo groot dat mijn neus ook bijna dicht zat.

Een scherpe pijn ging door mijn onderlijf en dat hield maar niet op.

Zijn hand gleeed van mijn mond en ik kon een diepe teug adem halen.

Hij schoof mijn shirt naar boven.

Het maakte niet uit dat ik jammerde dat het zeer deed en dat ik het niet wilde.

De hand op mijn keel en de ander op mijn borst gaf me niet de kans om te verzetten, zijn gewicht zwaar op me gedrukt en bij iedere beweging kon ik geen adem meer halen.

Bij iedere nee zei hij dingen als dat hij voelde dat ik het lekker vond, dit vind je lekker hè, zeg maar dat je dit lekker vind.

Hij kwam klaar op mijn buik.

Een vies glibberend warm goedje waar ik bijna van moest overgeven.

Hij lachte me uit, heb je nog nooit sperma gezien?

Ik huilde en ik moest ophouden met janken van hem, ik vond het wel lekker ik was zo lekker geil dat had hij gevoeld.

Ik werd toch nat en dat word je niet als je niet wilt, dus ik moest ophouden met janken.

Hij gaf me een vol gestempelde strippenkaart.

Hier kun je het mee afvegen, ik heb geen papiertje.

Woensdag middag dan zie ik je achter de gymzaal.

Als je niet komt dan kom ik naar je huis en vertel ik je ouders dat we seks hebben gehad, en dat we stiekum met elkaar gaan, al heel lang.

Wie denk je dat ze geloven?

Ik ben veel ouder, naar mij luisteren ze wel.

Maar dan zit ik nog op school zei ik timide het had geen zin me te verzetten hij luisterde toch niet.

Hij werd kwaad, pakte mijn haar en trok mijn hoofd achterover, je zorgt maar dat je er bent!

Ik moest hem tevreden houden, ik was zo bang en mijn lijf deed zeer op een manier die ik nog nooit ervaren had, van binnen voelde het helemaal beurs en kapot en ik bloede een beetje.

Dus ik stamelde. maar donderdag heb ik volleybal om half zeven dan ben ik daar.

Ok donderdag en denk erom anders wacht ik s' avonds bij je thuis aan de voordeur en zal ik me aan je ouders eens even voorstellen.

En weg ging die, mij achterlatend op de grond in het bos, een vies goedje van mijn buik.

Ik begon het kokhalzend af te vegen met de strippenkaart de weeïge lucht probeerde ik niet in te ademen. Ik wou dit niet, ik had hier dood moeten gaan, ik wachtte nog even misschien gebeurde dat nog wel, zoveel pijn, maar ironisch genoeg er gebeurde niks, vogels floten gewoon door en in de verte hoorde ik auto's rijden en het verdwijnende geluid van zijn brommer.

Mijn lichaam protesteerde toen ik rechtop wou zitten, ik moest verder, ik moest gewoon.

Huilend en snikkend begon ik de terugweg naar het dorp te lopen om mijn fiets bij de snackbar op te halen, als zijn brommer daar maar niet stond, straks was mijn fiets weg, wat dan?

Ik moest ophouden met huilen, ik had er niks aan te zwelgen in zelfmedelijden, dus hou op met dat gejangk, kop erbij houden, anders zag iedereen het, dan gingen ze vragen stellen en ik kon niks zeggen, ik moest hier mijn mond over houden, niet vertellen, niet vertellen.

Nou zou ik veel te laat thuiskomen, dat haalde ik nooit.

Ik zou gewoon binnenkomen en zeggen dat ik verdwaald was met fietsen, nu maar hopen dat niemand in het dorp me gezien had.

Wat moest ik anders vertellen, ze zouden nooit geloven dat het niet mijn schuld was, dat had hij zelf gezegd.

Ze zouden hartstikke boos worden als ik iets zou zeggen.

Ik was stiekum weg gegaan zondagavond, wat zouden ze boos zijn als ze daar achter kwamen.

Ze hadden nog zo gezegd dat dat niet mocht en dat ze me vertrouwden dat ik even alleen thuis kon zijn.

Nee ik kon beter niks vertellen, anders zouden ze denken dat ik niet te vertrouwen was.

Dat klopte natuurlijk ook wel.

Stel dat ze niet wilden geloven dat ik dit niet had gewild.

Ik was ook op zijn brommer meegegaan, ik was achterop gestapt zelfs zonder helm!

Dan had ik dat maar niet moeten doen, ik was zo vaak verteld dat niet te doen.

Ik mocht geen vreemden vertrouwen.

Nee ze zouden nooit geloven dat ik dit niet had gewild, dan had ik het niet op zijn brommer moeten stappen.

Ik had het zelf uitgelokt.

Misschien was dat ook wel zo, ik had gespeeld met vuur en verloren, ik was vrijwillig mee gegaan.

Daarmee gaf ik hem het verkeerde idee.

Ik had het vast en zeker zelf uitgedaagd.

Maar er was nog niemand thuis, dus ik kon gauw alles in orde maken.

Douchen en alles weg spoelen, alle vieze smerigheid eraf.

Ik had het gered ik was op tijd thuis, ik hoefde geen smoes te verzinnen, niets te zeggen.